

LITERATURA INFANTIL I JUVENIL.

DEFINICIÓ.

És difícil definir i posar límits a un concepte tan controvertit i relativament nou com és el de la literatura infantil i juvenil. Segons uns autors la literatura infantil és aquella que té com a destinatari l'infant, és a dir, aquella en la que s'integren totes les manifestacions i activitats que tenen com a base la paraula amb finalitat artística o lúdica que interessin al xiquet. Aquesta definició possibilita la inclusió de materials artístics que van més enllà dels gèneres literaris tradicionals i, a més, posa l'accent en l'interès del nen; és a dir, del receptor. Per contra altres autors neguen rotundament l'existència de la literatura infantil i juvenil i generalment basen la seua opinió en el rebuig a classificar i compartimentar la cultura, i més concretament la literatura, en la negació de l'existència de l'art amb adjectius.

Tal i com ho expressa Gabriel Janer Manila no es tracta de fer literatura de segona per fer-se accessible als infants sinó que:

es tracta d'afavorir l'accés a aquella literatura capaç de comunicar als nens l'emoció i el goig de llegir, capaç d'abocar-los vers la realitat pels camins de la imaginació creadora, pels camins de joc de llegir amb la convicció certa que en la conquesta de la paraula escrita hom pot veure-hi implícit un dels camins d'alliberament i de coneixença.

...avui crec que és possible escriure una gran obra pensant que la llegiran els nens. Si és una gran obra, també serà un llibre per a adults. Perquè la literatura només adquireix la seua última però definitiva corporeïtat en relació amb el lector. Havíem pensat excessivament en allò que dèiem, també, en els valors estètics de les formes que prenia l'escriptura. Mai no teníem en compte la recepció que en feia el lector. (...) d'aquesta especificitat del nen hom n'ha extret una conclusió no categòricament certa: en la literatura infantil el receptor constitueix un element condicionant i imposa al escriptor una exigència d'adaptació o de modificació. Perquè ho és sempre, el receptor, un element condicionant: però sobre la lectura, sobre la recepció que fa del text escrit. No ho hauria d'ésser sobre la creació. Si ho és, si l'escriptor modifica la seua escriptura en funció de l'especificitat del receptor, aleshores pot succeir que allò que ha escrit no tingui res a veure amb la literatura.

Des d'aquesta perspectiva podem afirmar, que literatura infantil no és aquella que imita grotescament el món dels nens i dels adolescents des del món dels adults sinó aquella que s'adequa a una etapa del desenvolupament humà sense renunciar a la universalitat dels temes.

HISTÒRIA DE LA LITERATURA INFANTIL I JUVENIL.

EDAT MITJANA I RENAIXEMENT. En aquesta època eren pocs els adults i xiquets que tenien accés als llibres i la lectura. Llegir era un privilegi. La cultura es trobava reclosa en palaus i monestirs, i els pocs llibres a què es tenia accés estaven marcats per un gran didactisme que pretenia inculcar bons costums i creences religioses. És de suposar que en aquesta època els xiquets sentirien amb gust poesies, contes i contes tradicionals que no estaven, en principi, pensats per al públic infantil.

En un estadi tan primitiu de la literatura no és d'estranyar que xiquets i adults escoltaren les mateixes coses i tingueren les mateixes lectures, com les *Cantiques* d'Alfonso X el Savi o *el Comte Lucanor* o *Llibre de Patronio*, col·lecció de cinquanta apòlegs dirigida a xiquets i adults. Els escassos llibres per a xiquets que existien en aquesta època eren abecedaris, sil·labaris, bestiari o catons que contenien normes de comportament social i religions.

La invenció de la impremta va posar en mans dels xiquets llibres que fins aqueix moment només es coneixien per versions orals. Un dels primers que es va editar a Espanya va ser l'*Isopete historiat*. Es tractava d'una traducció al castellà de les faules d'Esopo, amb gravats en fusta. Nombroses cartilles i abecedaris degueren imprimir-se en aquesta època, així com adaptacions dels llibres sagrats, com l'*Antic Testament per als xiquets*.

SEGLES XVII I XVIII. COMENÇA LA FANTASIA

El descobriment del món antic va traure a la llum nombroses faules de l'Antiguitat, i al costat de traduccions d'Esopo van aparèixer nous creadors: a Espanya, Sebastián Mey, *Fabulari de contes antics i nous* i a França Jean de la Fontaine, autor de les *Faules*.

Charles Perrault (1628–1703) va publicar a França els seus *Contes del passat* (1697), en els que reuneix alguns relats populars francesos. Aquests contes, que subtitula *Contes de mamà Oca*, arregen relats populars francesos i també la tradició de llegendes cèltiques i narracions italianes. *Pell d'ase*, *Cigronet*, *El gat amb botes*, *La Ventafocs* i *Caputxeta Roja* apareixen en aquesta obra i al final de cada un afegeix una moralitat. Amb aquests contes meravellosos Perrault va introduir i va consagrar el món de les fades en la literatura infantil. Però les narracions que realment van triomfar en tot Europa van ser les de *Les mil i una nit*. La intensa activitat intel·lectual del segle XVIII va beneficiar també el xiquet, ja que a partir d'aquest moment, i gràcies al pensador francès Jean-Jacques Rousseau, es va deixar ben clar en el seu *Emilio* (1762) que la ment d'un xiquet no és com la d'un adult en miniatura, sinó que ha de ser considerada, segons característiques pròpies.

Els filòsofs i pensadors de l'època van començar a considerar que el xiquet necessitava la seua pròpia literatura, per descomptat amb fins didàctics.

SEGLE XIX. DESCOBRIMENT DEL XIQUET Al començament del segle XIX, el romanticisme i la seua exaltació de l'individu van afavorir l'auge de la fantasia. Nombrosos autors van buscar en la literatura popular la seua font d'inspiració i van rastrejar en els llocs més remots dels seus respectius països antigues llegendes que van recuperar per als xiquets. Així van sorgir a principis d'aquest segle grans escriptors que es convertirien amb el pas dels anys en clàssics de la literatura infantil.

Jacob i Wilhelm Grimm, van escriure els seus *Contes per a la infància i la llar* (1812–1822), en els que apareixen personatges que es farien famosos en tot el món: Cigronet, Barba Blava, Blancaneus... o Cendrosa i Caputxeta, que ja es coneixien en la versió de Perrault del segle anterior.

Hans Christian Andersen va ser el gran continuador de la labor dels germans Grimm. Els seus *Contes per a xiquets* (1835) van gaudir d'un èxit impressionant, i no va deixar, durant tota la seua vida, de publicar contes en què conjugava la seua sensibilitat per a tractar els sentiments dels més variats personatges *La sirenetta*, *L'anequet lleig*, *El soldadet de plom*, *La venedora de mistos* i tants altres amb la més alta qualitat literària.

Espanya es va incorporar una mica més tard a aquest corrent de literatura popular. Cecilia Böhl de Faber, més coneguda pel seu pseudònim de Fernán Caballero (1796–1877), és una de les primeres persones que es preocupa per la literatura infantil en aquest país. Va arregar el folklore infantil i llegendes i contes populars i els va ser publicant en un periòdic per a xiquets.

En 1876 es va crear l'editorial de Saturní Carreró, de fonamental transcendència per a la literatura infantil espanyola. Carreró va editar quasi tot el que s'escribia per als xiquets en el món: són els famosos *Contes de Carreró*, en colors, amb il·lustracions i a preus molt assequibles. Va divulgar els contes de *Les mil i una nits*, *Els viatges de Gulliver* o *Les aventures de Robinson Crusoe*, entre altres molts llibres famosos.

L'àvida resposta dels xiquets a mites i contes de fades va fer suposar que les seues ments posseïen una il·limitada capacitat d'imaginació i que podien passar sense cap dificultat de la realitat a la fantasia.

En la segona meitat del segle XIX es va refermar la novel·la de viatges i aventures en aparèixer els grans cultivadors d'aquest gènere. Robert Louis Stevenson (1850–1887) escriu *L'illa del tresor* (1883), que es convertiria amb el temps en un clàssic de marins i pirates. Rudyard Kipling (1865–1936) va publicar *El llibre de la selva* (1894), la història d'un xiquet indi criat en la selva entre animals salvatges, que ha tingut un èxit immens. Jules Verne (1828–1905) inicia les seues novel·les científiques que avancen el futur: *El viatge de la Terra a la Luna*, *Vint mil llegües de viatge submarí* o *Viatge al centre de la Terra*.

D'esta manera, el segle XIX, que havia començat el seu camí posant a l'abast dels xiquets un món màgic poblat de donyets, fades, fantasmes i bruixes, va acabar oferint-los una literatura que es beneficia i fins i tot anticipa els avanços científics de l'època.

SEGLE XX. ESPLendor DEL LLIBRE INFANTIL

La literatura infantil va adquirir, per fi, la seua autonomia en aquest segle. La psicologia del xiquet, els seus interessos i les seues vivències són tingudes en compte pels escriptors que elaboren molt més els seus personatges, els doten de vida interior i els fan créixer al llarg de l'obra.

Al llarg d'aquest segle han anat sorgint personatges literaris que han connectat ràpidament amb el públic infantil i es convertiran en protagonistes de llargues sèries de llibres, com *Els mumins*, *Peter Pan*, *Winnie the Pooh*, *el doctor Dolittle*...

Alguns llibres han significat un punt de referència fonamental, tant per als xiquets com per als adults, com *El príncep*, així com *Marcelino Pa i Vi*, un conte d'arrels religioses i característiques molt espanyoles, que es va traduir a moltes llengües.

Escriptors com Gianni Rodari, premi Andersen de 1970, autor de *Contes per telèfon* (1960) i *La gramàtica de la fantasia* (1973); Michael D'ací, *Momo* (1973) i *La història interminable* (1979), o Erich Kästner, *El 35 de Maig* (1931), han revolucionat la literatura infantil amb la seua creativitat i la seua fantasia.

En el gran mosaic de tendències de la literatura infantil i juvenil també hi ha escriptors que s'han acostat amb realisme als problemes dels adolescents.

LITERATURA INFANTIL EN EL SEGLE XX A ESPANYA. Espanya s'incorpora tard al gran auge de la literatura infantil en aquest segle. És cert que hi ha autors de prestigi que van dedicar algunes obres als xiquets, com a Valle-Inclán, Jacinto Benavente, o Eduardo Marquina.

Però abans de la Guerra Civil espanyola només tres noms de prestigi destacaven en el panorama espanyol: Salvador Bartolozzi, Elena Fortún i Antoniorrobes.

Bartolozzi va crear les famoses aventures de *Pinotxo* i les de *Pipo i Pipa*. Aquests dos personatges es van convertir en la lectura popular dels xiquets espanyols i hispanoamericans dels anys trenta.

Elena Fortún va ser l'autora que va obrir les portes de la realitat en la literatura infantil. En els seus llibres apareixien personatges i situacions que els joves lectors podien reconèixer fàcilment en la seua vida quotidiana. La seua forma d'escriure amena i àgil, en la que no falta la ironia cap al comportament dels adults, va aconseguir crear un personatge, *Cèlia*, que segueix gaudint del favor dels lectors d'avui.

Antoniorrobes és un autor preocupat per transmetre un missatge de bondat als xiquets i que creu en el valor pedagògic de la literatura infantil. La Guerra Civil espanyola (1936–39) va truncar el camí iniciat per aquests autors i fins als anys quaranta no van aparèixer noves plomes, com Borita Casas, que va crear un personatge que es va fer famós en la seua època, *Antoñita la Fantàstica*; a través d'aquesta xiqueta de forta imaginació, l'autora denuncia els defectes de la societat i els adults de l'època.

En la dècada de 1975 a 1985 es va produir a Espanya l'anomenat *boom* de la literatura infantil i juvenil, en el curs del qual sorgeixen els noms més significatius de l'actualitat: Fernando Alonso, Consuelo Armijo o Juan Farias,

El major atenció en l'edició i un afany de portar els llibres als lectors més joves i fins i tot als prelectors, va originar també en la dècada de 1980 un magnífic auge de la il·lustració espanyola, considerada com una de les millors del món. Destaquen entre altres els noms de Miguel Calataiud, Alfonso Ruà, Carme Solé, Asun Balzola, Arcadio Llobató, Alicia Canyes o Javier Serrano.

QUÈ ÉS LLEGIR?

Les definicions disponibles en els àmbits acadèmics podien classificar-se en dos grans grups: la descodificació i la comprensió.

Sovint la gent fa una lectura mecànica sense conèixer allò que està llegint. Tan mateix no hi ha acte de lectura vàlid si no hi ha comprensió.

Llegir és alguna cosa més que desxifrar uns signes. Saber llegir és apropiar-se d'allò escrit. Per tant, no és cap acció passiva, és una recerca i una construcció de sentit.

Al segle XXI, pot ser que un bon lector no siga aquell que llegeix més llibres, sinó aquell que siga més receptiu als missatges (aquests poden arribar tant de forma auditiva com visual).

Podem establir una diferència entre llegidor i lector, mentre que el llegidor llegeix per obligació, el lector ho fa per pur plaer.

La lectura és una cosa activa, al menys és com l'entenem, i això significa una relació entre el lector i el text totalment creadora, una acció sobre un mateix i sobre el món que ens envolta.

El procés que ens porta envers la lectura és llarg i atzarós. La proesa que els infants realitzen entre els tres i cinc anys requereix un esforç gran de concentració un grau d'abstracció molt elevat. Aquest prodigi es realitza cada dia, i que si bé l'escola és l'encarregada oficial de vetllar perquè es produeixi, és la societat sencera qui ha de facilitar, percebre i contribuir, perquè es desenvolupen les condicions òptimes per a aquest aprenentatge.

PARTS DEL LLIBRE

PART EXTERNA:

1. Sobrecoberta
2. Solapa en què sol haver-hi un resum i xicoteta biografia de l'autor
3. Coberta
4. Llom

PART INTERNA:

1. Començament

- anteportada: el primer full imprés.

b.) portada: el primer full escrit.

c.) contraportada

- ISBN : codi del llibre: desena que indiquen el país, la llengua, el grup, el títol, l'editor,
- *Copyright* : dret d'autor
- Edició : conjunt d'exemplars d'una obra publicada i impresa amb el mateix motle
- Reedició
- Reimpresió
- Depòsit legal: aportació que es fa a l'estat d'un núm. determinat d'exemplars

d.) dedicatòria

e.) pròleg

f.) introducció

g.) índex

2. Cos

a.) Part: ordenació general de l'obra

b.) Capítol

3. Final

a.) Annex

b.) Índex

c.) Glossari (diccionari)

d.) Epíleg i/o conclusió

DIFERÈNCIA ENTRE TOM I VOLUM

El TOM és cada una de les parts en què es pot dividir una obra, per a ordenar el seu text. Sovint coincideix amb volum. I VOLUM és cada una de les parts físiques que es pot dividir una obra quan el seu text és massa extens per a cabre en un només.

LA LITERATURA EN EDUCACIÓ INFANTIL I PRIMÀRIA.

L'existència de la literatura infantil és en aquests moments un fet inqüestionable; encara que puga ser considerada com un fet social, històric, pedagògic o psicològic, és també un fet literari artístic-estètic.

Estem segurs que l'autor no està obligat a conèixer psicologia quan es posa a escriure per a xiquets, moltes vegades ho farà instintivament, però està clar que deurà comprendre molt bé el món infantil si realment vol arribar a ell. Quan parlem de Literatura en l'educació infantil i primària cal assenyalar que en aquests nivells educatius tan concrets no fem referència tan sols a l'escripta, puix l'oral ocupa un paper igual de digne i, per tant, la literatura popular estarà en la base de la Literatura Infantil.

Podem dir aleshores que aquesta matèria ha adquirit una nova dimensió del que va ser en segles o inclús dècades anteriors. En competència amb el cinema, els còmics i la televisió, la literatura infantil a més de

defendre la seua capacitat artística, compleix avui una funció essencial en la societat del segle XXI.

Els primers anys de la vida d'un xiquet són fonamentals per a desenvolupar el seu gust per aquest art, d'ahí que l'educació infantil i primària siguen moments decisius per a introduir la literatura.

Respecte al conte, anirem passant successivament de la narració oral a l'escrita tenint en compte la relació d'afectivitat, fonamental en aquest període, que s'estableix entre la persona que narra i el que escolta. A través de la narració, els xiquets accedeixen a la bellesa, a l'estil i riquesa lingüística i exerciten i desenvolupen la seua intel·ligència, creant hàbits d'atenció i augmentant el seu vocabulari. El conte deuria tenir-se sempre en compte com una acció didàctica i no per a omplir buits lliures en l'horari. A través del conte, el xiquet realitza aprenentatges sobre el món físic i social, sobre fenòmens, relacions, actituds, normes i valors.

Respecte a la poesia tenim que assenyalar que és un dels gèneres més propers al xiquet i l'escola el que deu fer és ajudar-lo a recuperar la seua tradició oral, per a portar-lo a continuació a desplegar la seua imaginació i desenvolupar la seua creativitat, utilitzant el joc i la paraula.

Finalment la dramatització és un element de comunicació i creació fonamental en aquests anys d'escolaritat. A través del gest i la paraula el xiquet va expressant les seues idees i sentiments, cosa que el portarà a un domini lingüístic i a un desenvolupament personal excel·lent.

La Literatura en Educació Infantil i Primària queda justificada per totes les raons esmentades. Les aplicacions que poden realitzar-se en l'escola són nombroses i variades i serà el mestre qui deurà seleccionar-les i adaptar-les al grup, segons les seues peculiaritats i interessos.

CANALS DE DIFUSIÓ.

L'escola.

L'escola juga un gran paper a l'hora de difondre la literatura, ja que ella és la que tria, recomana, dona suport, orienta... i fins i tot obliga a realitzar un tipus o un altre de lectures. L'editor és conscient d'aquesta realitat i sovint per això es tendeix a crear una relació de dependència no sempre enriquidora.

Les biblioteques.

Als últims anys han augmentat el nombre de biblioteques, però la situació continua sent pobra i molt allunyada del mínim indispensable però a pesar d'açò algunes biblioteques han deixat de ser polsosos magatzems de llibres per esdevenir centres actius de dinamització, però aquest és un camp encara subjecte a variacions i poc estables en el qual deuria haver una política de manteniment i motivació per al que la situació canviara i que les biblioteques foren espais amplis, atractius, còmodes que invitaren a disfrutar dels llibres, a compartir-los amb altres lectors dur endavant activitats d'animació lectora.

La família.

La família és el primer i principal entorn del xiquet i per això és el lloc clau en la formació lectora d'aquest. Desafortunadament, la formació de la majoria de la població en aquest sentit és molt precària i els pares es troben desorientats a l'hora d'elegir i usar els llibres i moltes vegades és cau en l'error de triar llibres de títols coneguts que sovint són de baixa qualitat o no aptes per als xiquets.

Els mitjans de comunicació.

Els mitjans de comunicació podien jugar un paper important en la difusió de la lectura ja que constitueixen un dels més importants vehicles d'informació i prestigi social. En realitat són molt pocs programes els que ho han

fet i han demostrat que és efectiu i resulta atractiu. D'altra banda hi ha encara un aspecte a comentar i és com el difonen els llibres infantils entre els adults interessats. Tot i que aquest és encara un terreny amb mancances, hi ha actualment diversos canals que ens cal conèixer i saber utilitzar com per exemple: les publicacions periòdiques especialitzades, els espais de ressenyes dins les revistes generals, les associacions de persones interessades en el món del llibre infantil i juvenil, els congressos, les trobades...

L'administració.

L'administració deuria fomentar campanyes d'animació lectora que potenciaren aquest hàbit de la gent menuda, així com també campanyes d'orientació i preparació per a pares i professors per a demostrar a la societat la preocupació per la literatura, en definitiva, la necessitat d'una societat més culta.

LA FORMACIÓ DELS MESTRES EN LITERATURA.

Vista la importància de la Literatura en la formació integral del xiquet és necessari, plantejar si els mestres estan preparats i si els alumnes que ixen de les escoles de Magisteri tenen una formació suficient per a poder ensenyar Literatura Infantil.

En primer lloc deguem tenir molt clar que la literatura en aquests primers nivells no consisteix en donar una informació històrica o teoria literària sinó que es tracta que el xiquet aconseguisca un bon hàbit lector fent així que la literatura es converteixca en una font d'aventura, oci i diversió, i indirectament de formació.

Per a aconseguir mestres professionals en aquesta matèria, deuria ser inclosa com a matèria troncal en les noves especialitats en vies de preparació, o al menys com a matèria obligatòria en totes les Universitats, ja que d'incloure-la com a optativa, no tots els mestres tindrien aquesta formació.

Aleshores podríem establir dos tipus d'objectius en la formació dels mestres, uns generals i altres específics.

Objectius generals:

- Conèixer la història de la literatura infantil universal, al ser un fenomen que va més enllà de les fronteres naturals o polítiques.
- Sensibilització front a la problemàtica que presenta la literatura infantil: concepte i situació de la mateixa com a fenomen amb una entitat pròpia.
- Coneixements metodològics per a l'ensenyança de la literatura infantil.

Objectius específics:

- Que el mestre siga capaç d'introduir correctament la literatura en el nivell en el que es troba.
- Deu adquirir una sèrie d'habilitat per a dur endavant correctament les activitats que desenvolupa en torn a la literatura.
- Que sàpiga impartir la literatura encaminada sempre a una formació humana, intel·lectual, i estètica de l'individu.
- Coneixement de tècniques d'animació a la lectura, així com de creació literària.

Aquests objectius deuran plantejar-se d'una manera paral·lela, la qual cosa proporcionarà una ampliació a altres realitats socials, enriquirà les capacitats de reflexió i anàlisi, per plegar finalment a una aproximació afectiva i emocional al xiquet.

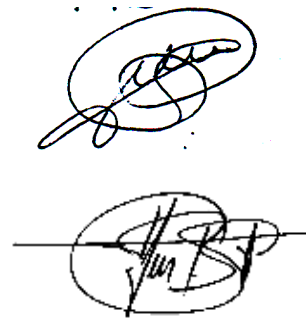
CONCLUSIÓ.

La literatura infantil i juvenil catalana d'aquests últims anys ha estat la més prolífica de la seua Història i ha

fruitat en un bon grapat d'obres que, anys a venir seran emblemàtiques.

L'augment de producció s'ha traduït en més col·leccions, més editorials i més premis literaris, però no gaire en més presència d'aquesta literatura als mitjans de comunicació, una altra de les grans assignatures pendents que encara tenim. Hauríem de pensar seriosament a crear nous canals de difusió de la informació, molt més propers als nens i joves, clàssics, però que fossin efectius i que acomplissin plenament el seu objectiu: informar de l'oferta i incitar a la lectura.

La nostra literatura ha de saber enllaçar amb les arrels de la tradició i les vies de la modernitat, augmentar el llistó d'exigència en tots els àmbits, aconseguir la participació plena dels diversos estaments implicats i, sobre tot, no oblidar que el futur segueix essent un repte. Només així podrà seguir desvetllant el plaer de la lectura a les noves generacions.

Mª Josep Toledo Anna Montoro Ferran Boils

HISTÒRIA DE LA LITERATURA INFANTIL I JUVENIL.

EDAT MITJANA I RENAIXEMENT

- Pocs adults i xiquets tenien accés als llibres. Llegir era un privilegi.
- La cultura és trobava reclosa als palaus i monestirs.
- En aquesta època la literatura a la que és tenia accés fàcilment era l'oral i els escassos llibres per a xiquets contenien normes de comportament social i religions.
- Gràcies a la impremta la literatura oral també es va poder recollir per escrit.

SEGLES XVII I XVIII. COMENÇA LA FANTASIA.

- El descobriment del món antic trau a la llum nombroses faules de l'antiguitat.
- Filòsofs i pensadors de l'època comencen a considerar la importància de la literatura infantil i juvenil.
- Amb contes com *el gat amb botes*, *caputxeta vermella*, *la ventafocs*, etc., s'introdueix i es consagra el món de les fades en la literatura infantil.

SEGLE XIX. DESCOBRIMENT DEL XIQUET.

- Sorgeixen grans escriptors inspirats en la literatura popular que recuperen la literatura per als xiquets. Amb el pas del temps es converteixen en clàssics de la literatura infantil (per exemple els germans Grimm).
- L'estat espanyol s'incorpora més tard a aquesta corrent de literatura popular.
- 1976 creació de l'editorial de Saturni Carreró, fonamentalment per a la literatura infantil espanyola.
- La resposta dels xiquets a mites i contes de fades va fer suposar que els xiquets posseïen una il·limitada capacitat d'imaginació.

- En la segona meitat del segle XIX es reafirma la novel·la de viatges i aventures, gràcies a l'aparició dels grans cultivadors d'aquest gènere (per exemple R. L. Stevenson, Jules Verne, etc.). d'aquesta manera la literatura es beneficia i fins i tot s'anticipa als avanços científics de l'època.

SEGLE XX. ESPLENDOR DEL LLIBRE INFANTIL.

- La literatura infantil adquireix l'autonomia.
- Psicologia, interessos i vivències son tingudes en compte pels escriptors.
- Els escriptors també s'acosten al realisme i problemes de l'adolescència.
- Espanya s'incorpora mes tard a l'auge de la literatura infantil.
- En la dècada de 1975 a 1985 a Espanya sorgeix el boom de la literatura infantil i juvenil.
- Al 1980 auge de la il·lustració espanyola degut a la major atenció en l'edició i l'afany de portar els llibres als lectors més joves i fins i tot als prelectors.

LA LITERATURA EN EDUCACIÓ INFANTIL I PRIMÀRIA.

- És considera un fet social, històric, pedagògic, o psicològic, com també un fet literari artístic–estètic.
- En aquests nivells educatius no es fa referència sols a l'escrita, l'oral ocupa un paper molt digne. La literatura popular està en la base de la literatura infantil.
- Aquest moment és decisiu per a introduir la literatura, per a desenvolupar el gust del xiquet per aquest art.
- El conte: es passa successivament de la narració oral a l'escrita. A traves d'aquesta el xiquet accedeix a la bellesa, a l'estil i riquesa lingüística i exercita la seua intel·ligència, creant hàbits d'atenció i augmentant el seu vocabulari.
- La poesia: és un dels gèneres més propers al xiquet.
- La dramatització: element de comunicació i creació fonamental en aquests anys. A traves del gest i la paraula el xiquet va expressant les seues idees, sentiments, ...

22

22

